

NAPIHIREK.

Budapest, jan. 15.

Buda.

Ha csak így magában, a hozzáragasztott Pest neve nélkül szökik le a nyelvünk hegyéről, egyszerre megtelik ódon patinával, öregséggel, históriával, a mely odamarkol az ember szívéhez és különös érzéseket présel ki belőle. Néha-néha jól is esik így elválasztani, legalább sok mindenfélét észrevesz az ember, a mit nem venne különben. Például, hogy ennek az öreg városfélnek megvan a maga külön élete, külön jelleme, külön világa, a mely annyira idegen Pesttől, mintha nem a Duna, hanem valami mérhetetlen szélességű tenger választaná el tőle. A két városfél olyan viszonyban éldegél, mint a kisember apa, a kinek fia fényes karriert csinált. A fiu kedvéért az apa is a fejére teszi a cilindert, fölhuzza a fényes lakkcipőt, de a kabátja, nadrágja régidivatu, kényelmes, s a gombok helyén vitézkötés éktelenkedik.

A vén Buda fején is ott van a cylinder. Fényes paloták huzódnak el benne, itt is, ott is elszórt karéjban, mintha első katonái, kitolt őrszemei lennének a hóditó Pestnek, a mely a maga tulerejével megakarná hóditani az öreg várost, leszaggatni róla az öreges kabátot, a vitézkötést, elhordani, lerombolni mindent, a mi mult, emlék, história . . .

Csakhogy Buda nem hiába vár, erősség. Megvan rakva bástyával-toronnyal, védelemmel. És ez elsősorban a lakossága. Egészen más, külön típus, külön ember, a ki csak muszájból él nagyvárosban, de ezt is csak az utcán, mert kénytelen vele. Ott-hon azonban kisvárosi. Polgári módon egyszerű, polgári módra szerény. Csöndes, nyugalmas, félig-meddig elfelejtett, elrejtett életü. Nincsen hangja, nincsenek panaszaí, vagy ha vannak, nem viszi ki háza kapuján. Megtartja magának csak úgy, mint örömeit. És itt még látni öregeket. Ez a békességes fajta ember mintha teljesen kiveszett volna Pestről. Csak